

A Fazekas Mihály Gimnázium ÉRTESÍTŐJE az 1993/94. iskolai Évről

DEBRECEN, 1995.

Fazekas Mihály emlékezetére

Hol van olyan költő, ma ki császárok seregében
Végigharcolná zord Keletet s Nyugatot;
Menne Napóleonokra, vagy éppen a bős török ellen,
S harci babér lenne szent neki minden előtt;
Mégis jó humanizmusa folytán vérontást nem akarna,
Inkább otthagyná a lovagéletet is?

Hol van olyan jó férfi, akit ha a Moldvavidék szép
Asszonya csábitana, ellent állna neki?
És ha az északi táj hidegében a szőke flamand lány,
Ámeli lángot gyújt, és porig ég a szive,
Hallva az otthoni szót: hazahívja a "Kálvini Róma",
Kedvese képével szívében hazatér?

Hol van olyan polgár, ki e város gazdagodását
Úgy viseli a szívében, s tenne azért sokakat,
S messzi vidékeken élve, bejárva öregbítené az
Ósi szülőváros jó hírét, a nevét?
És ki szerez neki annyi dicsőséget, koszorút ma?
Él olyan ember még! Sajnos más ez a kor...

Végezetül, befejezésképpen

Némán áll a katedra, elárvulnak ma a termek,
s búcsút intenek e fáradtsárga falak.

Tétova csengőszó fut a hosszú, üres folyosókon:
minket szólítana. Nem riadóztat e hang
már felelésre. De túl ama tölgykapun és falakon még
álmunkban sokszor kondul e régi kolomp.
Feldíszített lépcsőkorlátok közt tovatűnik,
elhal a bongása, úr lesz rajta a Csend.
Itt állunk egyedül az arénában, s az a sok kéz,
mely százszor segített, és úgy támogatott,
ünneplőruha-ujjból árván lóg a világba,
nem kínozza a toll, nem fedí kréta pora.
Matrózgallérral, nyakkendővel keretezve
csak csupa ünnepi arc, jól fésült frizura.
Vastag púder alatt kusza gondolatok kavarnak:
százezer emlékkép, kis mozaikdarabok.
Óh, amiként kisgyermeki szemmel néztük e sárga,
biztonságos erőd égbevesző falait,
s évek folytán érthettük igazán meg a bölcszet:
mily iszonyúan erős vár a Tudás-palota!
Mintha a boltíves kapu visszaköszönné nekünk már:
most mai szemmel nincs oly magasan a kilincs,
mint ahogyan legelőször tűnt, átlépve az ajtón,
- megszeppent kölykök - félve e grádicsokon.

Hányszor bámultunk kifelé a hatalmas üvegfal-
ablakokon, s az esőt néztük az óra helyett,
és a szabadságot csak a tízperc adta, s a szűkös,
tűzfal-övezte, poros, ám szép udvari tér.
Nézd: a terem telehintve szirommal, az illata bódít!
Feldíszítve egész másak a zöld fapadok.
Még az öreg táblán sem sok ma a képlet, az évszám,
s tarka virágkoszorú nyílik a kréta helyén.
És most itt állunk, a tudás vértjét viselő, vén,
jól képzett katonák a bevetések előtt,
készen a harcra, mi ránk vár: élesben megy a játszma
hétfőtől. Riadó! Megnyílik e kapu,
s szertefutunk a nagy Élet harcterein csataként.
Felsorakozva a had: frontra menet bucsuzó.
Büszkén néznek most a tanárurak és a tanárnők,
mint Hunyadik, seregük harcedzett sorait.
Elhagyjuk ma a Várat, e biztonságos erődöt,
és a gyerekkori lét messze marad ezután.
Így miutánunk lám, becsukódik a várkapu végleg:
ég veled, édeni kor, ég Veled, óh, Fazekas!

Némán áll a katedra, elárvulnak ma a termek,
s a búcsút intenek e fáradt, sárga falak...

Nagy Gábor Miklós